

UITGEWEKEN ARMENIËRS IN EGYPTE.

De gruwelen door de Turken aan de Armeniërs bedreven en die door de pers wereldkundig zijn gemaakt, hebben de laatsten er toe gebracht hun vaderland te verlaten en een toevlucht te zoeken in Egypte, waar zij groote kampen hebben opgeslagen. Een dezer dagen verscheen ook een brochure waarin de resultaten van het onderzoek inzake deze gruwelen zijn uiteengezet en waarvoor Lord Bryce een voorwoord schreef. Onze afbeelding links geeft een groepje bewoonsters in hun typische volksskleederdracht voor hun tenten in het kamp; rechts ziet men het uitreiken van voedsel aan eenige der uitgeweken Armeniërs.

Eindelijk zij ze, nauw hoorbaar: „Ik wil in het geheel niet trouwen!"

Zijn blik omsloot een oogenblik de schoone, teedere gestalte, toen riep hij hartstochtelijk uit:

„Jij niet trouwen? Dat is onmogelijk! En waarom niet! Waarom niet!" — Zij gaf geen antwoord.

IN DE DOLOMIETEN.

Meer dan ergens anders heeft de strijd in de Dolomieten een avontuurlijk karakter. De terreinsgesteldheid maakt 't geven van scherp-omlijnde orders dikwijls onmogelijk, waardoor het persoonlijk element van den eenvoudigen soldaat meer op den voorgrond treedt. Op onze foto zien we een Oostenrijksche patrouille, die ver van het hoofdleger op verkenning zijnde, voeling krijgt met den vijand en nu op eigen initiatief daarmede 'n gevecht begint.

„Oom Frans," vroeg ze plotseling, „waarom trouwt u niet?" — Verschrikt staarde hij haar aan.

„Ik? . . . . Waarom ik niet?" — „Ja, oom Frans, u!"

Hij scheen zich te bezinnen. Daarop zeide hij slechts:

„Van mij is geen sprake! Wat kan je dat schelen!"

„Neen," drong zij aan, „zeg mij waarom trouwt u niet?"

„Laat toch . . . ."

Doch zij liet zich niet afweren.

„Als je het dan volstrekt weten wilt," mompelde hij, terwijl hij star voor zich uitzag, „de eenige, die ik bemin en altijd zal beminnen is voor mij onbereikbaar."

„Is zij getrouwd?"

„Neen!"

„Wat dan?"

„Zij is jong en schoon en ik . . . . ik ben een man op leeftijd, Greta."

„U, oom Frans! En u bemint haar?"

„Onuitsprekelijk!" fluisterde hij voor zich heen, als sprak hij in zich zelf.

„En weet zij het?" vroeg het meisje.

„Hoe zou zij anders!" antwoordde hij.

Een lange pauze volgde. In gedachten verzonken stond zij voor hem, half afgewend. Het schoone gelaat versteend van smart. Door haar niet opgemerkt, rustte zijn blik op haar in naamlooze teederheid, in verzengenden gloed.

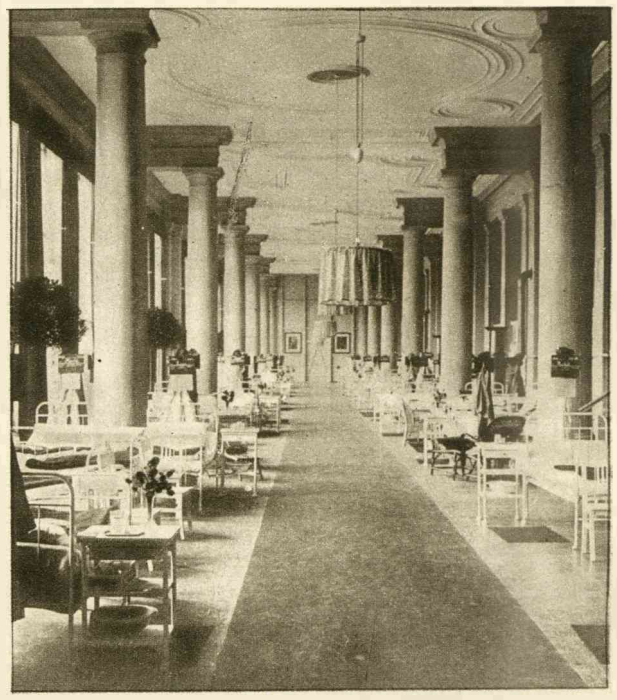
Eindelijk stond hij op.

„Overleg nog eens met jezelf, Greta. En denk erom dat het uw moeders innigste wensch is."

Toen oom Frans vertrokken was, brak een storm van smart over Greta los. Zij zonk op de knieën en drukte het gloeiende gezicht in het kussen van de sofa. Het was haar als lag de wereld in puinhoopen. Zij was in het diepst van haar hart getroffen dat Frans beminde, een wezen beminde, dat zijn liefde versmaadde. Het was haar onbegrijpelijk, hoe een meisje hem versmaden kon. Hij was de verpersoonlijking van al wat goed en edel was.

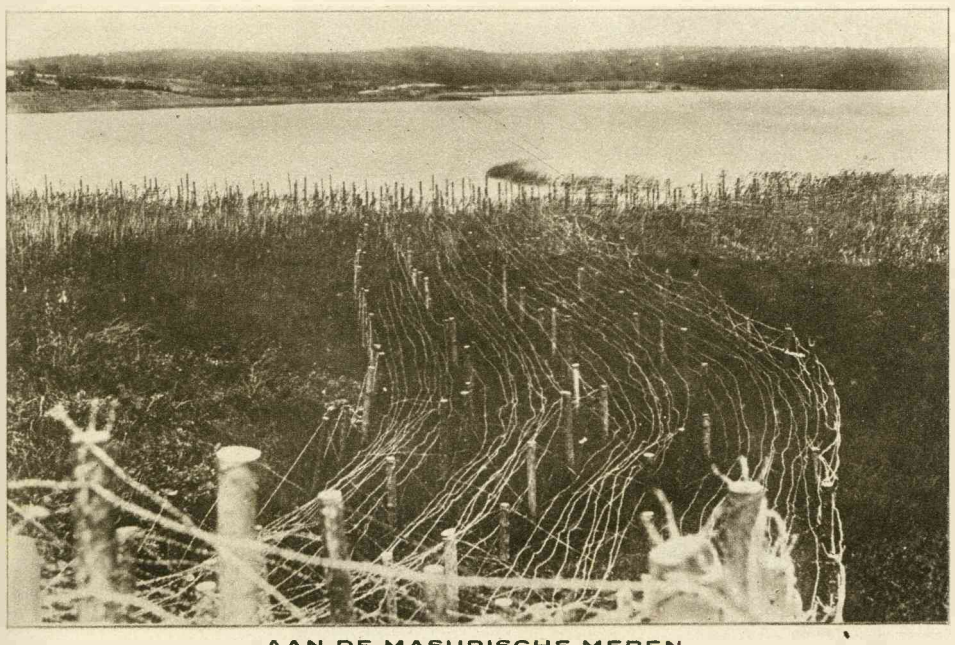
Voor de eerste maal legde zij zich de vraag voor of zij dan geloofd had, dat hij haar tot zijn vrouw zou maken. Zij, die zich zoo klein voelde nevens hem, die tot hem opzag in grenzenlooze vereering. Zij wist het niet.

Dat wist zij slechts, dat hij, van af het oogenblik dat zij denken kon, de ster van haar leven was geweest, de heer over al haar denken en voelen, de afgod harer jonge ziel. Zij kende geen anderen wil dan den zijnen, geen ander geluk dan zijn bijval. Zij had aan niets gedacht dan aan hem, en niets gewenscht dan zijn nabijheid. — Zij voelde zich als een deel van hem en nu wierp hij haar achteloos van zich. Met één slag vernietigde hij haar droom van geluk. Dat hij wist, hoe gloeiend zij hem beminde, daaraan twijfelde zij geen oogenblik. Hoe had hem dat ook verborgen kunnen blijven! Maar hij beminde een andere, die zou hij in zijn huis voeren; want wie zou hem op den duur kunnen weerstaan! Wat kwam het er op aan, wat er van haar werd? Nu kon zij den wensch harer moeder vervullen en Karel Werner trouwen. Frans had het haar toch zelf geraden, hij begreep het niet, dat zij haar eigen wenschen niet aan die van anderen ondergeschikt kon maken. Hij leefde en zorgde slechts voor anderen Hij had zelfs zijn eigen neigingen en verlangens eerst aan haar vader, toen aan haar moeder en eindelijk aan haar zelf opgeofferd — niet uit zwakheid, maar uit totaal gemis aan egoïsme, uit zelfopofferende goedheid des harten.

TOT HOSPITAAL INGERICHT.

Het keizerlijk paleis te Potsdam (27 Nederl. mijl van Berlijn gelegen) is bijna geheel tot lazaret ingericht. De afbeelding hierboven vertoont een der zalen van het slot, die tot slaapzaal voor de gewonden is ingericht. — Het paleis werd in 1701 voltooid; in het bijbehoorende park bevinden zich een standbeeld van keizer Alexander I van Rusland en van de generaals Blücher, Gneisenau, Kleist en Tauentzien. (V.F.B.)

AAN DE MASURISCHE MEEREN.

Aan de Masurische Meren (West-Rusland) waar thans weer de doodsche eenzaamheid van den winter rondwaart, wordt de sombere indruk van het landschap niet weinig verhoogd door de sporen van den hevigen strijd, die er woedde. Niet het minst spreken de nijdige prikkeldraadversperringen van het bloedig drama, dat zich in deze verlaten vlakten heeft afgespeeld.

SERVISCHE FRANCS-TIREURS.

Reeds eerder wezen wij er op dat het een der bepalingen van het oorlogsrecht is, dat de oorlog alleen gevoerd mag worden door de soldaten der strijdende mogendheden. Dat deze bepaling door de civiele bevolking niet altijd wordt nageleefd, is uit de persberichten voldoende op te maken. Het franc-tireurwezen moet echter vooral in Servië erg wezen, zooals op onze foto wederom te zien is, die eenige Serviërs — waaronder een oude man — weergeeft, die door de Oostenrijkers zijn aangetroffen met de wapens in de hand. Zonder twijfel wacht hun de dood. (V.F.B.)